

Szekeres-Varsa Vera Édeasapja

A képen apám látható, közvetlenül a bevonulás után.

Apám nem szerette a jogot, de rendesen elvégezte. Közben sokat sportolt, atletizált, ezen belül a távol- és a magasugrást művelte. Annyira jól sportolt, hogy 1913 körül még az is fölmerült, hogy kiviszik az 1916-os olimpiára, de aztán jött a háború. A bevonulóknak gyorsított, előre hozott abszolutórium megszerzését tették lehetővé, apám letette, és be is vonult 1914-ben. A Vámbéry Rusztem aláírta diplomát 1918-ban kapta kézhez.

1915-ben a keleti fronton tüdőlővést kapott, kórházba került. Ez erős, kisportolt szervezetének köszönhetően túl hamar meggyógyult, és visszakerült a frontra. Akkor jött az állóháború, lövészárkokban volt hat hétig. Ott mindenki megfázott vagy influenzás volt, ő pedig összeszedett egy tébécét. Aztán fogságba esett [1915. május 15-én, mint a HUVSZ052. sz. képen olvasható. -- A

szerk.], 1916 elején Szibériába került, Krasznojarszkba. Ott volt egy óriási hadifogolytábor, ő a tiszti táborban volt.

Az októberi forradalom után felbomlott az orosz hadsereg, és nehezen ugyan és hosszú idő alatt, de viszonylag normálisan hazajött. Utazott egy napig, aztán két napig várt valami szibériai faluban, aztán megint utazott, megint várt. Így jött haza.

Amikor apám hazaérkezett 1918-ban [június 6-án], már itt is éppen minden felbomlott. Mivel mindig irodalmár szeretett volna lenni, beiratkozott a bölcsészkarra. De rögtön az első évben abbahagyta, mert akkor kezdődtek az egyetemeken a zsidóverések. Szegeden egy vagy két év múlva letette az ügyvédi vizsgát, addig bankban dolgozott.